

[Gade]

der en ny bevilling, og så kommer den igen her til efteråret.

Derfor forstår jeg ikke, at udenrigsministeren ikke vil lave en samlet plan. Det, jeg ønsker, er, at vi får et samlet overblik over behovet for 1985, som også befolkningen kan forstå, en samlet plan, som siger – vi kan diskutere indholdet: så meget til katastrofehjælp, sådan skal vores indsats være i FN, disse forslag støtter vi, og de initiativer tager vi, og sådan skal vi fylde op på de projekter, FN allerede har i gang.

Hr. Kelm-Hansen gav i sit svar tanken en vis indrømmelse – sådan forstod jeg ham i hvert fald – idet han sagde, at i femårsplanen fra Danida vil man også lave en sektorplanlægning, som specielt er forståelig, og det er vigtigt for de mange mennesker, vi skal have gjort aktive her, en plan, som sammenholder tingene, og som er forståelig, og som vi kan skabe opbakning bag.

Fru Elisabeth Krog hæftede sig ved de problemer, der er knyttet til udvikling og oprustning. Det er jo en helt reel og voldsom problemstilling, som også hr. Stinus var inde på. Den er næsten så voldsom og så ubehagelig, at det gør ondt bare at tænke på at sammenstille de tal, som hr. Stinus gjorde så godt.

Hr. Bjørn Elmquist bragte EF-diskussionen ind. Jeg er fuldstændig enig med hr. Bjørn Elmquist i, at kommissær Pisani har været med til at lave en ny linje for EFs udviklingspolitik, som kun kan føre til det bedre. Jeg synes også, at tanken om fødevarestrategier er en, vi skal arbejde på; der er nogle perspektiver i den. Men man skal ikke pludselig gøre det til, at det er EFs hele u-landspolitik. Det er et forsøg, det er noget, man er i gang med, men det er en rigtig udviklingslinje.

Når EF bringes ind i debatten, synes jeg, at det er sagt ret tydeligt i den kronik, Knud Vilby har skrevet i Politiken i dag, hvor han påpeger:

»Tænkte man sig, at bare en ubetydelig del af de penge, vi har brugt på at ophjælpe EFs landbrug til en kostbar overskudsproduktion, blev anvendt til at ophjælpe landbruget dér, hvor der er behov for overskuddet, så kunne man formentlig i løbet af nogle tiår undgå diskussionen om vore bugnende fødevarelagre og de døende hundredetusinder dér, hvor jorden ikke producerer.

Og på lidt længere sigt er der intet andet perspektiv. Vi kan ikke redde hele befolkninger ved at placere dem permanent i fødevareuddelingsleje.«

Det er så sandt, som det er sagt.

Til hr. Kofod-Svendsen vil jeg sige, at det er rigtigt, at der er fejl på mange sider. Der er også fejl i mange af u-landenes politik på landbrugsområdet. Det er helt åbenbart, enhver kan se det. Der har været en underprioriteret politik for landdistrikterne, og mange regeringer har været meget ukritiske og meget tilbøjelige til at acceptere en situation, som automatisk førte til, at de blev afhængige af fødevarebistand. Det er netop den bistand, SF altid har kritiseret, den betalingsbalancefødevarebistand, der ikke er ret meget perspektiv i.

Jeg vil sige om fødevarebistand, når man nu tager den nuancerede del af debatten, at den bør vi bruge mange flere kræfter på og nuancere meget mere, også mere end det kan lykkes her fra talerstolen. Jeg synes, vi skal gå ind i overvejelser: er der nogen overgangsformer, når vi går fra katastrofehjælp, som skal gives, og hvor jeg mener vi giver for lidt? Hvordan kommer vi via projekter, som har fødevareelementer i sig, arbejde-for-føde-projekter, fra katastrofehjælp til en udviklet strategi, hvor de selv kan producere? Jeg har forstået på alle eksperter, jeg har mødt, at det er der forsket og gjort alt for lidt ud af, og det er alt for uklart i vores u-landspolitik. Det fremgik helt klart af udtalelser på den konference, landbrugsministeriet holdt for en måned siden.

Med hensyn til dagsordenen og de midler, vi skal give, og hvor vi er enige – det er jo det samme indhold som i vores dagsorden – om, at man skal doble resultatet af indsamlingen op, vil jeg spørge fru Helle Degn, hvor hun har tænkt sig, at de penge skal komme fra. Er det en ekstra bevilling ud over u-landsbistanden? Eller hvordan skal det gribes an? For os er det helt afgørende, at det ikke tages af den fattigdomsorienterede del af u-landshjælpen, det ligger i vores forslag.

Nu hører jeg nogle nye tal fra udenrigsministeren om, hvor megen hjælp man har givet, og jeg har set nogle andre tal fra udenrigsministeren, som går ud på de ekstraordinære 47 mill. kr. Men selv om det er 100 mill. kr., vi har givet ekstraordinært i år, skal